

blot tilnærmelsesvis som nu, tror jeg, at hvor store Drømmere der end findes i det russiske Folk, vil dog ingen drømme om at prøve paa at drage paa Militærtog ud af Østersøen med den russiske Flaade overfor Fjender, af Hensyn til hvem der kunde være Grund til at prøve paa at spærre denne Flaade inde. Skal vi lukke Østersøen for England? Er det paa den Maade, vi skal være Dørvogter?

Det hedder sig, at nede i Genève skulde der have været talt om, at vi havde overdraget til Englænderne at lukke Hullet. Ja, der har staaet en eller anden sensationel Historie i en eller anden Avis, som derefter er løbet adskillige Blade rundt indenfor Verdenspressen, den Gang det danske Militærforslag blev fremsat. Og det synes, som om ærede Medlemmer har den Forestilling, at alvorligt dømmende Politikere og Militære i andre Lande beskæftiger sig med et Rygte af en saadan Beskaffenhed med blot nogen Alvor. Jeg tror, at intet af disse Mennesker noget Øjeblik har tænkt sig den Mulighed, at Danmark skulde træffe den ene eller den anden Art af Aftaler med England. Man vil være absolut sikker paa, at hvis der kommer en Situation af den ene eller den anden mærkværdige Art — jeg ved ikke, om nogen kan tænke sig hvordan —, hvor Englands Flaade vilde ind i Østersøen, vilde Danmark være fuldkommen ude af Stand til at spærre den ude. Og ethvert som helst Forsøg derpaa med den Flaade, vi har efter Ordningen af 1922, er fuldkommen unyttige Blodofre overfor den engelske Flaade.

Men, siger man, denne Afrustningsdiskussion i Danmark nedsætter Danmarks Anseelse overfor den øvrige Verden. Jeg mærker her en besynderlig Sagdannelse, som har antaget noget fastere Former, ogsaa under Diskussionen her i disse Dage. Derfor vil jeg gerne understrege, at denne Sagdannelse ikke har det fjerneste Grundlag i Virkeligheden. Man henviser til Forhandlinger, til Udtalelser, der skal være faldet i Genève. Jeg har derimod allerede tidligere — jeg tror at turde sige uimodsiget — oplyst, at den eneste Udtalelse, der fremkom under Forhandlingerne dernede, bedømmende Princippet i det Forslag, der er fremsat fra dansk Side, var Mac Donalds Udtalelse, og den var ikke uvillig. Men dernæst siger saa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at det forslaaer jo ikke, at man i Genève er blevet klappet paa Skulderen af Partifælle den og den med trøsterige Ord om, at han er glad ved det Forslag, der er stillet i Danmark. Nej,

jeg lægger ikke megen Vægt paa saadanne Klap, hvad enten de kommer fra Partifæller eller fra andre, allerede af den Grund, at jeg er fuldkommen klar over, at de fleste af dem, der deltog i Forhandlingerne dernede, saaledes som alt forelaa den Gang, kun i meget ringe Grad kendte til, hvad der var Tale om her.

Men paa den anden Side maa jeg rigtignok sige, at saa at bygge en Sagdannelse op paa det andet Grundlag, der kan stilles ved Siden heraf, forstaar jeg ikke, at man vil. Hvad er der Tale om her, som er mere end Partifællens Klapp paa Skulderen? Der er Tale om, at Mennesker i de forskellige Lande, der er Talsmænd for Opretholdelsen af et betydeligt Militærvæsen, kan sige til det ærede Medlem Hr. Holger Andersen: Det er da kedeligt, at I giver saadant et daarligt Eksempel oppe i Danmark. Og der er Tale om, at stemningsbevægede Mennesker, der ikke kan forsone sig med den Tanke, at man fra den megen Tale om Nedrustning gaar over til Handling, kan give Udtryk for saadanne Stemninger overfor det ærede Medlem Hr. Moltesen. Men intet af dette er Udgangspunkt for en Forestilling om, at Overgangen til et andet System for vort Militærvæsen skulde betyde en Nedsættelse af Danmarks Anseelse overfor den øvrige Verden.

Det, man her i Virkeligheden til syvende og sidst fra vore ærede Modstanderes Side er mundet ud i, er en Art Etikettehensyn. De synes, at saadan som de andre ser ud, skal vi ogsaa se ud; naar de har et krigsmæssigt Udstyr med Uniformer og alt, hvad dertil hører, skal vi se ud paa en nogenlunde lignende Maade. Men for dette etikettemæssige Hensyns Skyld forekommer det mig at være for stort et Offer at opretholde et Militærvæsen af et saadant Omfang og en saadan Kostbarhed og med saadanne Byrder for Befolkningen som det, vi har i Øjeblikket, naar det ikke kan løse andre Opgaver end de rent etikettemæssige.

Ved Siden af Modstanden ud fra de Bevæggrunde, jeg her har nævnt, overfor Omdannelsen af vort Militærvæsen, sætter man saa den Betragtning: Kan I dog ikke vente lidt? og saa siger man: Nu skal vi jo have en Nedrustningskonference allerede den 15. Juni 1925, lad os dog vente og se, hvad der sker dér. Denne Betragtning er blevet noget svækket i Styrken og ogsaa fremført med noget mindre Sikkerhed i de sidste Udtalelser af den Grund, at Nedrustningskonferencen